

Arrest

nr. 61 029 van 6 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 11 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. LONDA SENGI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn van Nanga origine en afkomstig van Kanda Dianda. Op 15-jarige leeftijd verhuisde u met uw ouders naar Cabinda stad, meer bepaald naar Povo Grande. U had er een kraampje waar u voedsel en drank verkocht. U was gehuwd met B.(...)T.(...), een brigadier van het FLEC (Frente de Libertação do Enclave de Cabinda) van Nzita Tiago. U was zelf ook actief binnen het FLEC. U zocht meer bepaald vrouwen op om hen te zeggen dat ze de onafhankelijkheid moesten afwachten. Na het overlijden van uw echtgenoot in 2003 staakte u echter uw activiteiten voor de beweging. In de nacht van 8 op 9 januari 2010 werd u thuis opgepakt en naar Technica gebracht, waar u in een politiecel opgesloten werd. Op 8 januari 2010 hadden een aantal mannen in de buurt van Massabi het vuur geopend op voetbalspelers die in Cabinda waren in het kader van de CAN (Coupe d'Afrique des Nations). U kreeg te horen dat de voorbereidende vergaderingen

voor deze aanslag aan uw kraam in Povo Grande plaatsvonden en werd ervan verdacht de daders te kennen. U was hier echter allerm minst van op de hoogte en kon de politie dus niet helpen. U bleef ongeveer 2,5 maanden opgesloten in Technica. U moest er kuisen en werd geregeld ondervraagd en geslagen. U werd ook verkracht en met een kabel geslagen, waarna u naar het ziekenhuis gebracht werd. In het ziekenhuis sympathiseerde u met een verpleegster die tot dezelfde stam behoort als u. Ze ging uw familie opzoeken en vervolgens kwam uw zoon u met de hulp van een politieagent en 2 van zijn vrienden uit het ziekenhuis bevrijden. Uw zoon bracht u naar de DRC waar u enkele dagen door een vrouw in Yawuenda opgevangen werd. Vervolgens contacteerde uw zoon een man die u naar Kinshasa bracht en op 22 juli 2010 samen met u per vliegtuig naar België kwam. U vroeg op 27 juli 2010 asiel aan in België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst maakt u uw beweerd verblijf in Cabinda stad, waar u de door u aangehaalde problemen situeert, niet aannemelijk. U verklaarde op 15-jarige leeftijd - zijnde in 1980 - naar Cabinda stad te zijn verhuisd, meer bepaald naar de wijk Povo Grande, waar u een kraampje had waar u voedsel en drank verkocht (gehoorverslag CGVS, p. 2-3). Desondanks kan u amper 3 wijken van Cabinda stad noemen en herkende u geen enkele van de u uitdrukkelijk voorgelegde andere wijken van de stad, zoals Tafe, Zangoio, Lombo Lombo, Simulambuco en Amilcar Cabral (gehoorverslag CGVS, p. 2 en 4-6) (zie landeninformatie). U bleek zelfs nog nooit van Simulambuco gehoord te hebben, hetgeen des te opmerkelijker is daar het niet alleen een wijk van Cabinda stad betreft maar ook een verdrag dat door het FLEC, waarvan u volgens uw verklaringen sinds jaar en dag lid van bent (gehoorverslag CGVS, p. 7), als juridische en vooral historische basis voor haar onafhankelijkheidsstrijd wordt aangehaald. Er werd voor het verdrag van Simulambuco tevens een monument opgericht, dat in de gelijknamige wijk staat, en in 2005 werd in Cabinda nog de 120ste verjaardag van de ondertekening van het verdrag gevierd (zie landeninformatie). U bleek verder evenmin de naam van de straat te kennen die van Povo Grande naar het centrum van de stad gaat (gehoorverslag CGVS, p. 5). Gevraagd naar rivieren in Cabinda kon u dan weer enkel de Chilungo vermelden en bleek u nog nooit van de Lukola rivier gehoord te hebben die nochtans langs en door Cabinda stad stroomt (gehoorverslag CGVS, p. 6-7) (zie landeninformatie). Ook Morro de Tshizu en de Bakamas bleken u niets te zeggen (gehoorverslag CGVS, p. 5) (zie landeninformatie). Voorts kon u geen enkel dorp in de buurt opnoemen en verklaarde u volstrekt onterecht dat er geen dorpen liggen op de weg van Povo Grande naar de grens met de DRC (gehoorverslag CGVS, p. 5) (zie landeninformatie). Tot slot dient vastgesteld te worden dat u evenmin Mpalabanda en Bento Bembe blijkt te kennen (gehoorverslag CGVS, p. 15). Mpalabanda is/was nochtans de enige in Cabinda actieve mensenrechtenbeweging en werd in 2006 officieel verboden door de Angolese autoriteiten op beschuldiging van banden te hebben met het FLEC (zie landeninformatie). Bento Bembe is dan weer de voormalige leider van het FLEC Renovada, die in 2004 samen ging met het FLEC van Nzita Tiago, om vervolgens in 2006 een - door het verenigde FLEC afgewezen - vredesakkoord te sluiten met de Angolese overheid en minister zonder portefeuille te worden (zie landeninformatie). Dat u als beweerd lid van het FLEC en in Cabinda stad wonende Cabindese nooit van Mpalabanda en Bento Bembe zou gehoord hebben, is dan ook hoogst bedenkelijk te noemen. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan u uw beweerd verblijf in Cabinda stad sinds de jaren 1980.

Voorts maakt u evenmin uw beweerde betrokkenheid bij het FLEC aannemelijk. U verklaarde opgegroeid te zijn in een FLEC familie en gehuwd te zijn geweest met een brigadier van het FLEC (gehoorverslag CGVS, p. 7). Zoals reeds vermeld bleek u desondanks echter nog nooit van Simulambuco, Bento Bembe of Mpalabanda gehoord te hebben (zie supra). U bleek bovendien ook nog nooit van operatie Vassoura gehoord te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 9), de in oktober 2002 gestarte grootscheepse militaire actie gericht op het ontmantelen en demobiliseren van de verschillende gewapende FLEC fracties in Cabinda (zie landeninformatie). Betreffende uw beweerde betrokkenheid bij het FLEC verklaarde u als enige activiteit tot aan de dood van uw echtgenoot in 2003 vrouwen opgezocht te hebben om hen te zeggen rustig de onafhankelijkheid van Cabinda af te wachten (gehoorverslag CGVS, p. 9). Gevraagd om dit te preciseren, verklaarde u deze boodschap overgebracht te hebben tijdens korte gesprekken, in “een paar woordjes” (gehoorverslag CGVS, p. 9). U zou hiervoor zelfs naar Necuto en Mikonge, diep in het Mayombe woud gegaan zijn (gehoorverslag CGVS, p. 9). U zou 's ochtends vroeg vertrokken zijn en achterop een brommer via slechte wegen door het oerwoud gereden zijn om er vervolgens in “een paar woordjes” te zeggen tegen een aantal vrouwen dat ze rustig de onafhankelijkheid moesten afwachten, om vervolgens diep in de nacht terug te keren naar Cabinda stad (gehoorverslag CGVS, p. 9-10), hetgeen vooral gelet op de aard van uw boodschap

echter uiterst bedenkelijk overkomt. Bovendien gaf u aan dat het enige gevaar dat u hierbij liep was dat u kon tegengehouden worden door een groep met de vraag naar waar u ging, waarop u evenwel gewoon antwoordde dat u uw zus ging bezoeken (gehoorverslag CGVS, p. 10). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, blijkt echter dat er een militaire strijd aan de gang was op het Cabindese grondgebied, en meer bepaald in het Mayombe woud, tussen het FLEC en het Angolees overheidsleger. Tijdens de in 2002 gestarte operatie Vassoura waren de hoofddoelwitten van het Angolees leger bovendien de gebieden van Buco Zau, Mikonge en vooral Necuto (zie landeninformatie), precies de plaatsen waar u zich volgens uw verklaringen naar begaf. U bleek hier echter allerm minst van op de hoogte te zijn en ook uw echtgenoot, die naar uw zeggen brigadier van het FLEC was, zou u nooit gewaarschuwd hebben of op de bestaande veiligheidsrisico's gewezen hebben (gehoorverslag CGVS, p. 10). Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw lidmaatschap en betrokkenheid bij het FLEC.

Tot slot kunnen ook bij de door u aangehaalde vervolgingsfeiten een aantal ernstige bedenkingen gemaakt worden die van aard zijn de reeds aangetaste geloofwaardigheid van uw relaas verder te ondermijnen. Zo kon u niet zeggen hoe de autoriteiten op de hoogte zouden geweest zijn van uw beweerd lidmaatschap van het FLEC, voor de welke u volgens uw verklaringen sinds 2003 geen activiteiten meer had en nooit eerder problemen kreeg (gehoorverslag CGVS, p. 10-11 en 14-15). U kon evenmin met zekerheid aangeven hoe de autoriteiten achterhaalden dat er over de aanslag van 8 januari 2010 aan uw kraam vergaderd zou zijn nog vóór dat er ook maar één betrokkene of verdachte opgepakt werd (gehoorverslag CGVS, p. 13 en 15). Voorts dient vastgesteld te worden dat u zich ondanks uw beweerde opsluiting van ongeveer 2,5 maanden samen "met veel vrouwen" geen enkele naam van medegevangenen kon herinneren (gehoorverslag CGVS, p. 13). Buiten chef Luis kon u verder geen namen geven van op uw detentieplaats aanwezige bewakers, agenten of ondervragers, en u wist tot slot evenmin wie uw behandelende arts was (gehoorverslag CGVS, p. 14).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U legt tot slot geen enkel begin van bewijs voor van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, noch enig document dat uw identiteit of reisweg zou kunnen aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) aan. Verzoekster meent dat er eveneens sprake is van machtsoverschrijding, van een duidelijke beoordelingsfout, alsook van de miskennis van het algemeen principe van een goede administratie. Het is volgens verzoekster volkomen begrijpelijk dat een persoon die in een bepaalde stad woont de namen van bepaalde wijken, zelfs al draagt deze wijk de naam van een conventie, van straten, rivieren of omringende dorpen kan "miskennen". Hetzelfde geldt voor de "miskennis" van de straat die van Povo Grande naar het centrum van de stad gaat. Verzoekster heeft slechts de naam Chilungo vermeld en heeft nooit horen spreken over de rivier Lukola. Het is niet omdat verzoekster niet in staat is de rivieren van Cabinda te noemen, hetgeen tot de algemene kennis behoort, dat men de betrokkenheid van verzoekster in Cabinda moet ontkennen. Het is omwille van het feit dat verzoekster gans Cabinda niet heeft doorlopen dat zij de dorpen niet heeft kunnen noemen die langs de weg van Povo Grande naar de grens met de Democratische Republiek Congo liggen. Waar haar wordt verweten Mpalabanda en Bento Bembe niet te kennen, meent verzoekster dat dit niet verassend is, aangezien het om een lid gaat dat geen enkele uitstraling heeft. Deze elementen over de kennis van Cabinda kunnen niet op redelijke wijze de weigering van asiel of subsidiaire bescherming rechtvaardigen. Het betreft personen die een bepaald ontwikkelingsniveau hebben en een perfecte kennis van de plaatsen, bijvoorbeeld omwille van hun activiteiten, hetgeen bij verzoekster niet het geval is.

Wat betreft de vaststellingen aangaande verzoeksters beweerde betrokkenheid bij het FLEC, stelt verzoekster dat het voor niemand onbekend is dat het woud van Mayombe zeer uitgestrekt is, dat de

inwoners van Cabinda zeer goed de plaatsen kenden waar de militairen van het M.P.L.A. opgesteld waren en dat niets bovendien erop wijst dat deze militairen gans dit uitgestrekte woud controleerden. Verzoekster stelt dat eenvoudig verklikken perfect denkbeeldig is ter verschoning van de vaststelling dat zij niet kan aangeven hoe de autoriteiten op de hoogte waren van haar FLEC-lidmaatschap en van het feit dat er aan verzoeksters kraampje een vergadering van FLEC-leden heeft plaatsgevonden. Verzoekster verklaart haar gebrekkige kennis van de namen van haar medegevangenen en bewakers met de argumentatie dat het niet eigen is aan de vervolgingsagenten om hun naam te geven, gezien de risico's van vergelding en dat het gelet op de omstandigheden van de hechtenis bijzonder moeilijk was de namen van de andere vrouwen te zoeken. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft zich enkel beperkt tot het opzoeken van de namen van de rivieren, de dorpen, de politieke akkoorden en heeft bijgevolg haar verhaal opzij gelaten en geen rekening gehouden met de mishandelingen die zij heeft ondergaan.

2.2.1. Verzoekster laat na toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing een overschrijding van macht zou betreffen of een miskenning van het algemeen principe van een goede administratie zou zijn, terwijl de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Dit onderdeel van het middel wordt aldus niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

2.2.3. De motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet verzoekster toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

2.2.4.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft in de bestreden beslissing op omstandige en duidelijke wijze uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verblijf in Cabinda-stad, alwaar verzoekster de door haar aangehaalde problemen situeert. Verzoekster kon immers amper drie wijken van Cabinda-stad noemen en herkende geen enkele van de haar uitdrukkelijk voorgelegde andere wijken van de stad. Verzoekster bleek zelfs nog nooit van Simulambuco gehoord te hebben en kon de naam van de straat die van Povo Grande naar het centrum van de stad gaat niet geven. Gevraagd naar rivieren in Cabinda kon zij enkel de Chilungo vermelden en bleek nog nooit van de Lukola-rivier gehoord te hebben. Ook Morro de Tshizu en de Bakamas bleken haar niets te zeggen. Voorts kon verzoekster geen enkel dorp in de buurt opnoemen en verklaarde zij volstrekt onterecht dat er geen dorpen liggen op de weg van Povo Grande naar de grens met de DRC. Tot slot kon door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgesteld worden dat verzoekster evenmin Mpalabanda en Bento Bembe blijkt te kennen. Verzoeksters gebrekkige kennis omtrent eenvoudige zaken wordt niet verklaard. *In casu* kon immers redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekster meerdere rivieren in Cabinda of dorpen rond Cabinda kan opsommen, alsook meerdere wijken van de stad Cabinda, waar zij sedert haar vijftien jaar zou gewoond hebben, kan opnoemen of zou herkennen. Dit geldt des te meer voor de wijk Simulambuco gezien dit, conform de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 14, Landeninformatie), ook de naam is van een verdrag dat door het FLEC, een beweging waarvan verzoekster lid zou zijn geweest (stuk 6, gehoorverslag CGVS 12/10/2010, p. 7), als basis voor hun onafhankelijkheidsstrijd wordt beschouwd. Evenzeer kan verwacht worden dat verzoekster op de hoogte is van figuren of organisaties die, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, gekend zijn in Cabinda. Het feit dat zij niet geheel Cabinda doorlopen heeft, kan geen afdoende verklaring bieden voor de ontoereikende kennis van verzoekster aangaande de stad waar zij ongeveer dertig jaar zou gewoond hebben. Al de gestelde vragen hebben betrekking op haar directe en persoonlijke leefwereld. Verzoekster toont niet aan dat de gestelde vragen kennelijk onredelijk zouden zijn. Zelfs van een persoon met een beperkt ontwikkelingsniveau kan redelijkerwijs verwacht worden dat deze kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn beweende regio van afkomst. Verzoekster blijft dienaangaande in gebreke.

2.2.4.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft in de bestreden beslissing eveneens op omstandige en duidelijke wijze uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters betrokkenheid bij het FLEC. Waar verzoekster stelt dat het voor niemand onbekend is dat het woud van Mayombe zeer uitgestrekt is, dat de inwoners van Cabinda zeer goed de plaatsen kenden waar de militairen van het M.P.L.A. opgesteld waren en dat niets erop wijst dat deze militairen gans dit uitgestrekte woud controleerden, weerlegt verzoekster evenmin de vaststellingen

omtrent het ongeloofwaardig karakter van haar beweerde betrokkenheid bij het FLEC. De commissaris-generaal heeft in deze terecht vastgesteld dat verzoekster aangaande haar activiteiten voor het FLEC, zijnde in "een paar woordjes" tegen een aantal vrouwen gaan zeggen dat ze rustig de onafhankelijkheid dienen af te wachten, bedenkelijke verklaringen heeft afgelegd en dat deze verklaringen des te ongeloofwaardiger zijn gezien verzoekster deze 'activiteiten' eveneens zou uitgeoefend hebben in het Mayombe woud wat de nodige risico's inhield gezien de plaatsen waar verzoekster naar toe trok de doelwitten waren van het Angolese leger. Het is niet aannemelijk dat verzoekster hiervan niet op de hoogte was en dat haar echtgenoot, die brigadier zou zijn geweest bij het FLEC, haar hiervan nooit op de hoogte zou hebben gesteld. De commissaris-generaal kon op basis van deze en de overige vaststellingen in de bestreden beslissing op goede gronden besluiten dat verzoekster haar FLEC-engagement niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekster brengt geen elementen aan die hier alsnog een ander licht op werpen.

2.2.4.3. De overige argumentatie van verzoekster omtrent de vervolgingsfeiten is evenmin van aard om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Indien verzoekster daadwerkelijk gedurende tweeënhalve maand opgesloten zat 'met veel vrouwen', kan er redelijkerwijze verwacht worden dat zij een aantal van deze vrouwen bij naam kan noemen alsook namen kan geven van bewakers, agenten en ondervragers. Eveneens kan van verzoekster verwacht worden dat zij kan toelichten hoe de autoriteiten dan wel op de hoogte waren van haar FLEC-lidmaatschap en van de vergadering nabij haar kraampje op de markt.

2.2.5. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas en bijgevolg tot de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het voorgaande wordt er door verzoekster geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.3. Verzoekster kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER